

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 80.946 van 14 juni 1999  
in de zaak A. 84.548/VII-18.426.**

In zake : de n.v. NOOYEN BREE,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat K. GEELEN,  
kantoor houdende te HASSELT,  
Gouverneur Roppesingel 131

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de  
Vlaamse regering,  
dat woonplaats kiest bij  
Advocaat M. VANDEPUT,  
kantoor houdende te HASSELT,  
Leopoldplein 8.

-----  
**DE VOORZITTER VAN VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. NOOYEN BREE op 4 juni 1999 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het afdelingshoofd a.i.-directeur bij de afdeling Milieu-vergunningen van 1 juni 1999, waarbij haar beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 6 mei 1999 onontvankelijk wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 7 juni 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 juni 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter  
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat  
K. GEELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en  
van Advocaat M. VANDEPUT, die verschijnt voor de  
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur  
P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de  
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari  
1973;

1. Overwegende dat de n.v. NOOYEN BREE te Bree  
een champignonkwekerij exploiteert; dat bij besluit van  
de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg  
van 6 mei 1999 de milieuvergunningen waarover zij  
beschikt worden geschorst "tot de nodige maatregelen  
zijn genomen om de geurhinder tot een aanvaardbaar peil  
terug te brengen en de afvalwaterhuishouding van het  
bedrijf gesaneerd is"; dat met een op vrijdag 7 mei 1999  
ter post aangetekende brief dat besluit aan de verzoeken-  
de partij wordt toegezonden en op 10 mei 1999 door  
haar in ontvangst wordt genomen; dat met een op 20 mei  
1999 ter post aangetekende brief de verzoekende partij  
administratief beroep aantekent tegen dat  
deputatiebesluit; dat op 25 mei 1999 Ir. PAUWELS,  
afdelingshoofd a.i.-directeur bij de afdeling milieu-  
vergunningen van het Ministerie van de Vlaamse  
Gemeenschap het beroep van de verzoekende partij  
onontvankelijk verklaart; dat op 1 juni 1999 de  
verzoekende partij bij uiterst dringende  
noodzakelijkheid de schorsing vordert van de tenuitvoer-  
legging van die beslissing; dat naar aanleiding van die  
vordering de thans bestreden beslissing wordt genomen;  
dat die beslissing luidt als volgt :

"Ingevolge de door u ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing van 25 mei 1999 werd vastgesteld dat er een materiële vergissing is gebeurd bij de redactie van die beslissing.

-Bij deze trek ik de beslissing van 25 mei 1999 in.  
-Wat het door u ingediende beroep betreft, moet echter nog steeds worden vastgesteld dat het laattijdig werd ingediend en bijgevolg onontvankelijk is. Het is namelijk niet ingediend binnen de termijn voorgeschreven door artikel 55, § 2, van titel I van het Vlarem :

'§ 2. Het in § 1 bedoelde beroep dient bij de Vlaamse regering vertegenwoordigd door de Vlaamse minister, ingediend bij ter post aangetekend schrijven binnen een termijn van tien kalenderdagen na de dag van verzending of afgifte van het voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing overeenkomstig artikel 47. Bij het beroepschrift dient gevoegd een voor eensluidend verklaard afschrift van het in artikel 31, § 3 of artikel 31, § 4 bedoelde attest'.

Er bestaat een mogelijkheid tot indiening van een annulatieberoep bij de Raad van State: zie daaromtrent het bijgaande belangrijk bericht";

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van niet ontvankelijkheid opwerpt, aangezien volgens haar de verzoekende partij de artikelen 41 en 42 van de bij koninklijk besluit van 24 juli 1964 gecoördineerde wet op het handelsregister zou hebben miskend;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij ter terechtzitting het vereiste bewijs heeft geleverd van haar inschrijving in het handelsregister bij de Rechtbank van Koophandel te Tongeren; dat bijgevolg de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.2.1. Overwegende dat in een tweede exceptie de verwerende partij opwerpt dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat haar bevoegd orgaan tijdig heeft belist om de onderhavige vordering in te stellen;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij aan de hand van stukken heeft aangetoond wat de verwerende partij heeft gevraagd; dat de exceptie dient te worden verworpen;

2.3. Overwegende dat met de bestreden beslissing ook de vorige beslissing van 25 mei 1999 tot onontvankelijkheidsverklaring van hetzelfde administratief beroep wordt ingetrokken; dat de verzoekende partij met een verzoekschrift van 1 juni 1999 eveneens bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van die onontvankelijkheidsverklaring heeft gevorderd; dat dienvolgens zij geen belang heeft bij de schorsing van een later genomen intrekkingbesluit waardoor de beslissing van 25 mei 1999 ab initio uit de rechtsorde is verdwenen; dat overigens wordt vastgesteld dat alle aangevoerde middelen uitsluitend zijn gericht tegen de onontvankelijkheidsverklaring;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van artikel 55, § 2, van Vlarem I :

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat het beroep niet werd ingediend binnen de termijn vermeld in art. 55 § 2 VLAREM I;

Terwijl art. 55 § 2 VLAREM I stelt dat het beroep tegen een schorsing van de milieuvergunning conform art. 55 § 1 VLAREM I, moet worden ingediend bij een ter post aangetekend schrijven binnen een termijn van 10 kalenderdagen na de dag van verzending of afgifte van het voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing overeenkomstig art. 47";

dat zij dat middel als volgt toelicht :

"De verzoekende partij herhaalt dat zij dient te gissen naar het motief van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft kennelijk betrekking op het beroep dat de verzoekende partij heeft ingesteld tegen de beslissing van de Bestendige deputatie van Limburg van 6 mei 1999 tot schorsing van de milieuvergunningen van de verzoekende partij.

Deze beslissing werd aangetekend verzonden aan de verzoekende partij op 7 mei 1999 en aan de aangestelde van de verzoekende partij, Dhr. Peter CLAESEN afgegeven op 10 mei 1999. Dhr. CLAESEN tekende het postregister voor afgifte van het stuk op 10 mei 1999.

De afgifte van de beslissing van de bestendige deputatie gebeurde derhalve op 10 mei 1999. De termijn van 10 kalenderdagen vermeld in artikel 55 VLAREM I start de dag na de afgifte van het eensluidend verklaarde afschrift, d.w.z. op 11 mei 1999 zodat de 10e en laatst nuttige kalenderdag om beroep aan te tekenen, 20 mei was, op welke datum het beroep ook werd aangetekend.

Het beroep is derhalve tijdig aangetekend, zodat de in het middel aangehaalde bepaling geschonden is";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota antwoordt wat volgt :

"Art. 55 § 2 VLAREM I stipuleert dat het beroep bij de Vlaamse regering, vertegenwoordigd door de Vlaamse minister, dient te worden ingediend bij ter post aangetekend schrijven binnen een termijn van tien kalenderdagen na de dag van verzending of afgifte van het voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing.

In casu werd de beslissing van de Bestendige Deputatie aangetekend verzonden op 07.05.1999.

De termijn van tien dagen start dan ook op 08.05.1999 om te eindigen op 17.05.1999.

Het beroep werd ingesteld op 20.05.1999, hetgeen laattijdig is.

Ook het tweede middel is niet ernstig";

3.1.3.1. Overwegende dat artikel 55, § 2, van Vlarem I luidt als volgt :

"Het in § 1 bedoelde beroep dient bij de Vlaamse Executieve, vertegenwoordigd door de Gemeenschapsminister, ingediend bij ter post aangetekend schrijven binnen een termijn van tien kalenderdagen na de dag van verzending of afgifte van het voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing overeenkomstig artikel 47 (...)" ;

dat de verzoekende partij in haar middel er aan voorbij gaat dat de evengeciteerde bepaling twee verschillende uitgangspunten voor de beroepstermijn van 10 kalenderdagen lijkt te bevatten; dat het gaat om twee verschillende uitgangspunten lijkt uit het volgende te kunnen worden afgeleid :

In artikel 55, § 2, eerste lid, van Vlarem I wordt verwezen naar artikel 47 van hetzelfde besluit. Artikel 47, § 2, 4°, van meervermeld besluit, zoals gewijzigd door artikel 46 van het besluit van de Vlaamse regering van 12 januari 1999, verwijst op zijn beurt voor de wijze van bekendmaking van het besluit tot schorsing of opheffing van de milieuvergunning naar de bepalingen van artikel 35, 5°, 36, 5°, of 45, § 4, 1°, c), van Vlarem I.

Deze artikelen bevatten de gewone bekendmakingsvoorschriften die van toepassing zijn op alle in eerste aanleg genomen beslissingen over milieuvergunningsaanvragen.

In casu is artikel 35, 5°, c), van Vlarem I van toepassing. Uit dat artikel lijkt te kunnen worden afgeleid dat er twee wijzen bestaan om een beslissing ter kennis van de exploitant te brengen.

Eén wijze bestaat in de "ter post aangetekende zending", een andere in de "afgifte tegen ontvangstbewijs" van het voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing tot schorsing van de milieuvergunning.

De "afgifte tegen ontvangstbewijs" lijkt enkel zinvol te kunnen worden begrepen indien daarmee bedoeld wordt dat de betrokken exploitant, niet via de post, maar wel rechtstreeks via het bestuur zelf in kennis gesteld wordt van de getroffen maatregel van schorsing of opheffing van de vergunning via de afgifte van de genomen beslissing.

Een andere interpretatie zou er toe leiden dat het onderscheid tussen beide betekeningswijzen volledig vervaagt omdat een ter post aangetekende zending hoe dan ook moet worden "afgegeven"; dergelijke interpretatie zou leiden tot de weinig zinvolle vaststelling dat artikel 55 tautologisch is;

3.1.3.2. Overwegende dat uit de neergelegde stukken kan worden afgeleid dat het beroepen deputatiebesluit aan de verzoekende partij werd toegezonden met een op 7 mei 1999 ter post aantekende brief; dat dienvolgens de verzoekende partij zich niet in het door artikel 55, § 2, van Vlarem I bedoelde geval van "afgifte" van het voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing bevond, wel in het geval van "verzending" ervan; dat het middel feitelijke grondslag lijkt te missen en derhalve niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat het derde middel is gebaseerd op de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet,

"doordat het bestreden besluit een toepassing maakt van art. 55, § 2, van Vlarem I,

terwijl het gelijkheidsbeginsel zoals opgenomen in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet toelaat om personen die zich in dezelfde situatie bevinden, op een verschillende wijze te behandelen"; dat de verzoekende partij stelt dat middel aan te voeren voorzover de verwerende partij haar beslissing laat steunen op het feit dat de beroepstermijn van tien dagen dient te worden gerekend vanaf de dag na de datum van verzending en de afgifte aan de verzoekende partij op 20 mei 1999 niet als een afgifte in de zin van artikel 55, § 2, van Vlarem I kan worden begrepen; dat zij in een eerste onderdeel doet gelden dat het middel peilt naar de grondwettelijkheid van de verschillende behandeling die in de toepassing van artikel 55, § 2, van Vlarem I besloten ligt tussen de personen aan wie het schorsingsbesluit bekend wordt gemaakt bij aangetekend schrijven en de personen aan wie het schorsingsbesluit bekend wordt gemaakt door middel van afgifte; dat zij bij dat onderdeel nog doet gelden wat volgt :

"(...)

1. het verschil in behandeling tussen de 2 categorieën van personen vermeld in art. 55 § 2 VLAREM I is duidelijk :

- de personen aan wie de beslissing wordt verzonden bij aangetekend schrijven kunnen - in het gunstigste geval - ten vroegste kennis nemen van de schorsingsbeslissing de dag na de aangetekende verzending. Indien de dag van verzending gevolgd wordt door een weekend of feestdagen, verlopen er zelfs meerdere dagen tussen de verzending en het vroegst mogelijk moment waarop de bestemming kennis kan nemen van de inhoud van de beslissing.
- de personen aan wie de beslissing wordt afgegeven tegen ontvangstbewijs, kunnen onmiddellijk na afgifte kennisnemen van de beslissing.

De regel in art. 55 § 2 VLAREM I sluit derhalve een meer nadelige behandeling in van de personen aan wie de schorsingsbeslissing wordt meegedeeld per aangetekend schrijven.

(...)

De verzoekende partij gaat er van uit dat het doel van de maatregel in art. 55 § 2 VLAREM I er in bestaat dat de verwerende partij zekerheid bekomt over de startdatum van de beroepstermijn.

Het gemaakte onderscheid staat dan evenwel niet in een redelijk verband met dit doel en de gevolgen van de maatregel en evenmin is er een redelijke verhouding met het beoogde doel.

Het gevolg van het gemaakte onderscheid is immers dat voor de personen aan wie de schorsingsbeslissing wordt meegedeeld per aangetekend schrijven conform art. 55 § 2 VLAREM I, de beroepstermijn reeds kan beginnen te lopen op een ogenblik dat zij de inhoud van de betrokken beslissing niet eens kunnen kennen.

Dit wordt het duidelijkst aangetoond door de situatie van de verzoekende partij. Zij was slechts op de hoogte van de betrokken maatregel op 10 mei 1999. Op dat ogenblik zouden -indien de verzendingsdatum de aanvangsdatum is- er reeds 2 dagen van de beroepstermijn (nl. 8 en 9 mei 1999) verstreken zijn.

Bij vergelijking dient er op gewezen dat indien haar de beslissing op 10 mei 1999 zou zijn afgegeven -indien de afgifte zoals ze thans is gebeurd geen afgifte zou zijn, quod non- dan zou de beroepstermijn slechts een aanvang nemen op 11 mei 1999. Dit betekent dat de beroepstermijn zelfs nog niet zou lopen op een ogenblik dat de verzoekende partij kennis nam van de beslissing.

(...)

Het gemaakte onderscheid weegt in elk geval niet op tegen de gevolgen die het voor het betrokken individu heeft. De betrokkene wordt immers getroffen door een zware beslissing (de schorsing van de milieuvergunning), waarvoor hij slechts een korte periode heeft om beroep aan te tekenen (10 kalenderdagen) in welke periode hij de inhoud van de beslissing dient na te gaan, de argumenten tegen dergelijke beslissing dient te overwegen en dien-aangaande een beslissing dient te nemen (waarvoor hij ongetwijfeld advies dient in te winnen).

Indien dan aanvaard wordt dat deze beroepstermijn een aanvang kan nemen op een ogenblik dat de betrokkene nog geen kennis kan hebben van de getroffen beslissing, dan wegen deze gevolgen niet op tegen eender welk doel dat de verwerende partij met de betrokken regeling wenst te bereiken.

Gelet op de schending van het gelijkheidsbeginsel en art. 159 G.W. kan art. 55 § 2 VLAREM I niet toegepast worden in die zin dat de beroepstermijn van 10 kalenderdagen dient te lopen vanaf de dag na de datum

van de aangetekende verzending. Art. 55 § 2 VLAREM I dient zo te worden toegepast dat de beroepstermijn van 10 kalenderdagen start de dag na de datum van bekendmaking aan de betrokkene";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij aangaande dat onderdeel doet gelden wat volgt :

"Volgens verzoekende partij ondervinden personen aan wie de beslissing tot schorsing van hun milieuvergunning wordt verzonden nadeel uit de toepassing van art. 55 § 2 titel I van het VLAREM, vergeleken met hen die de beslissing bekomen door afgifte.

De in art. 55 § 2 titel I van het VLAREM voorziene termijn om beroep aan te tekenen bedraagt tien dagen, hetzij na verzending, hetzij na afgifte van de beslissing.

Deze beroepstermijn werd dermate kort gehouden teneinde de rechtszekerheid te garanderen.

Een schorsing kan slechts worden bevolen in geval de exploitant de bepalingen van het Decreet op de milieuvergunning en zijn uitvoeringsbesluiten en de geldende milieuvergunningsvoorwaarden niet naleeft.

Wanneer de overheid immers beslist om over te gaan tot de schorsing van een milieuvergunning, handelt het om een beslissing die genomen wordt in het algemeen belang, bv. ter bescherming van de volksgezondheid, ter voorkoming van milieuhinder, hinder voor de omwonenden etc. ...

De vergunninghouder - in casu verzoekende partij - kan inderdaad beroep aantekenen tegen de beslissing tot schorsing van de vergunning.

Dergelijk beroep heeft t.a.v. de kwestieuze beslissing een schorsende werking en bijgevolg kan de vergunninghouder verder exploiteren.

Er werd dan ook geopteerd voor een korte beroepstermijn van tien dagen teneinde aan een situatie van niet-naleving van de geldende normen zo spoedig mogelijk een einde te kunnen maken.

In geval er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel, quod non, wordt deze schending gerechtvaardigd door het beginsel van de rechtszekerheid.

- Opteert de overheid voor het aangetekend versturen (verzenden) van de beslissing, kan zij met zekerheid bepalen wanneer de beroepstermijn t.a.v. de vergunninghouder verstreken zal zijn; zij kan immers met zekerheid de eerste dag van de termijn bepalen.

- Opteert de overheid daarentegen voor de afgifte van de beslissing, kan zij weliswaar niet exact op voorhand bepalen wanneer de beroepstermijn zal verstreken zijn. Dienvolgens zal de overheid, in het kader van de rechtszekerheid, bij voorkeur opteren voor de eerste keuzemogelijkheid.

De keuzemogelijkheid kadert volledig in de geest van de nagestreefde rechtszekerheid.

Een eventueel verschillende behandeling van personen, al naargelang zij de beslissing aangetekend of door afgifte bekomen, is bijgevolg -in het kader van de nagestreefde rechtszekerheid-gerechtvaardigd";

3.2.3.1. Overwegende dat, zoals uit de bespreking van het tweede middel is gebleken, de in artikel 55, § 2, eerste lid van Vlarem I bepaalde termijn van 10 kalenderdagen om beroep in te stellen verschillend is naargelang de beslissing tot schorsing van de milieuvergunning via de post aan de exploitant is betekend of, in het andere geval, hem tegen ontvangstbewijs werd afgegeven; dat, in tegenstelling tot het laatste geval, de beroepstermijn in het eerste geval altijd korter dan tien dagen zal zijn, omdat ter post aangetekende zendingen in de regel eerst één dag later bij de bestemming toekomen; dat in de voorliggende zaak de ontvangst zelfs meerdere dagen op zich heeft laten wachten omdat de verzending op een vrijdag gebeurde om eerst de daaropvolgende maandag 10 mei 1999 bij de verzoekende partij toe te komen; dat bij een betekening via een ter post aangetekende zending de beroepstermijn dus begint te lopen op een ogenblik dat de exploitant nog geen kennis heeft van de genomen beslissing, zodat de beroepstermijn, buiten zijn wil om, korter zal zijn; dat aldus de effectieve beroepstermijn waarover de exploitant beschikt volledig afhankelijk is van de wijze van betekening waarvoor het bestuur zelf opteert;

3.2.3.2. Overwegende dat bezwaarlijk kan worden betwist dat alle exploitanten tegen wie de maatregel van schorsing of opheffing van de milieuvergunning wordt genomen zich in een volstrekt gelijke toestand bevinden; dat prima facie niet valt in te zien waarom de termijn om tegen die beslissing bij de Vlaamse regering beroep in te stellen verschillend moet zijn naargelang de door het bestuur gebruikte wijze van betekening; dat immers

dergelijk verschil in behandeling niets vandoen lijkt te hebben met de aard van de getroffen maatregel noch met enige andere bekommernis die een verschillende behandeling zou kunnen rechtvaardigen; dat de verwerende partij desbetreffend vruchteloos verwijst naar de rechtszekerheid die zij dient te hebben over de aanvangdatum van de beroepstermijn en dat zij die zekerheid enkel heeft wanneer zij opteert voor het aangetekend verzenden van de beslissing; dat de verwerende partij immers uit het oog verliest dat ingeval van afgifte deze dient te gebeuren tegen ontvangstbewijs, zodat ook in dat geval zekerheid over de vertrekdatum van de beroepstermijn bestaat;

3.2.3.3. Overwegende dat het gelijkheidsbeginsel lijkt te vereisen dat de rechtsbescherming van diegenen die zich in een gelijke toestand bevinden op een gelijke wijze wordt georganiseerd; dat prima facie artikel 55, § 2, eerste lid van Vlarem I op het vlak van de organisatie van de rechtsbescherming een willekeurig onderscheid maakt tussen degenen aan wie de beslissing tot schorsing of opheffing van de milieuvergunning betekend wordt via een ter post aangetekende zending en degenen aan wie diezelfde beslissing wordt afgegeven; dat dienvolgens artikel 55, § 2, eerste lid van Vlarem I het gelijkheidsbeginsel lijkt te schenden en om die reden op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten; dat het eerste onderdeel van het derde middel ernstig is;

4.1. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat de bestreden onontvankelijkheidsverklaring inhoudt dat de verzoekende partij thans niet meer mag exploiteren omdat op het eerste gezicht alle lopende vergunningen waarover zij beschikt zijn geschorst; dat vooralsnog de duurtijd van die schorsing onzeker is; dat bezwaarlijk kan worden betwist dat de bestuurshandeling die de onmiddellijke stopzetting van

de bedrijfsactiviteiten met zich meebrengt een ernstige maatregel is; dat inachtgenomen de door de verzoekende partij aangetoonde eigenheid van het productieproces, te weten een gefaseerd verloop van meerdere weken waarbij eerst compost moet worden aangemaakt om pas daarna de paddestoelen te kunnen kweken, hetgeen meebrengt dat de teelt van paddestoelen niet onmiddellijk kan worden heropgestart nadat de geschorste vergunningen terug uitwerking mogen hebben, alsmede gelet op de aangebrachte boekhoudkundige gegevens, de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent; dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing meebrengt dat de verzoekende partij terug mag exploiteren, gelet op de schorsende werking dat het beroep van de exploitant tegen een beslissing tot schorsing of opheffing van de lopende milieuvergunningen heeft (zie artikel 36, § 2, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 an artikel 55, § 3, van Vlarem I);

4.2. Overwegende dat het betoog van de verwerende partij, enerzijds dat het nadeel te wijten is aan de verzoekende partij zelf daar de schorsing van haar vergunningen het gevolg was van de klachten wegens geurhinder en het uitvoeren van verboden lozingen, anderzijds dat de vordering tot schorsing is gericht op het bestendigen van een onwettige situatie gelet op de begane diverse overtredingen, in de huidige stand van de procedure niet kan worden aangenomen om de eenvoudige reden dat de verzoekende partij in haar onontvankelijk bevonden beroepschrift waarvan de gegrondheid niet werd onderzocht juist die aantijgingen betwist;

5. Overwegende dat de onmiddelllijke inwerkingtreding van de schorsing het beroep op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoordt;

6. Overwegende dat aan de drie cumulatieve voorwaarden voorgeschreven bij artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is voldaan,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het afdelingshoofd a.i.-directeur bij de afdeling Milieuvergunningen van 1 juni 1999, in de mate dat het beroep van de n.v. NOOYEN BREE tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 6 mei 1999 onontvankelijk wordt verklaard.

### **Artikel 2.**

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

### **Artikel 3.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare  
terechtzing, op veertien juni 1900 negenenegentig,  
door :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,  
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**A. WIJNANTS.**

**M.-R. BRACKE.**